

εἶχεν ἐνοικιάσει πολλοὺς κοιτῶνας, οἵτινες ἦσαν ἅπαντες μεστοὶ βιβλίων καὶ χειρογράφων, ὅτε ἐγὼ ἦλθον εἰς τὸ φῶς». Δις εἶπε τῷ ἱατρῷ αὐτοῦ «ἐπεθύμουν νὰ ζήσω, ἀλλὰ δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον. Ἐὰν ἦμην Νιχιλιστής, θὰ ὠμολόγουν ἅπαντα». Ταῦτα δὲ εἶπε μειδῶν, ὑπαινισσόμενος εἰς τὰς ἐν Ῥωσσίᾳ λεγόμενας ἀτυνομικὰς βισάνους. Γενικὸν ἐπιμελητὴν τῆς ἐκτενεστάτης ἰδιωτικῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ἀπέδειξε τὸν λόρδον Ῥόουτον, ἐντειλάμενος αὐτῷ νὰ ποιήσῃ οἰκονομικὰν ἀνὰ χρῆσιν ὑπολάβῃ αὐτὸς ἀρμοδιώτεραν. Οἱ πλείστοι τῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης καὶ ἅπαντες οἱ πρῶθυπουργοὶ διεβίβασαν εἰς Λονδίον σὺν λυπητήρια ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ ἀνδρός. Ὁ Βίσμαρκ ἀπερήνατο, ὅτι διὰ τῆς μεταστάσεως τοῦ Βήκονσφηλδ ὑπέστη δεινὴν ζημίαν οὐ μόνον τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ ἡπειρος Εὐρώπη.

Ἦν Εἰνε γνωστὸν, γράφει ὁ *Aitor*, ὅτι ὁ ἀποθανὼν λόρδος Βήκονσφηλδ ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἀγορεύσει ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων κατεγέλασθη ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ κατέλθῃ τοῦ βήματος ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς θυμῆδίας, ἀφοῦ ὅμως πρότερον ἐξετόξευσε κατὰ τῶν περιγελώντων αὐτὸν προφητείας περὶ τῆς μελλούσης ῥητορικῆς αὐτοῦ δεινότητος, θαυμασίως πληρωθεῖσαν. Ὁ διάσημος Ἄγγλος συγγραφεὺς Γεώργιος Brantes, διηγεῖται ὡς ἑξῆς τὰ κατὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο· «Ὁ Δισραέλης ἐξελέχθη τῷ 1838 βουλευτὴς ἐν τῇ πρώτῃ ἐπὶ τῆς βασιλείσεως Βικτωρίας βουλευτικῇ περιόδῳ, ἀφοῦ τετράκις ἀπὸ τοῦ 1832 ἐξετέθη ὡς ὑποψήφιος καὶ πάντοτε ἀπέτυχε. Κατὰ τὰ ἑξ ὅμως ἔτη ταῦτα, ἡ πολιτεία τῶν ἀκριφῶν δημοκρατικῶν ῥιζοσπαστικῶν συνετέλεσεν, ὅπως γίνῃ τέλειος τόρος, καὶ αὐτὸς ὅστις κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ ὑποψηφιότητα ἐξετέθη ὡς προεστὰς κατῳκίμου τοῦ ἱρλανδοῦ δημογέρτου Ὁ Κοννέλλ, κατηγορεῖ αὐτὸν τελευταῖον ὡς ἔχοντα «αἵματοφόρους χεῖρας», καὶ ἐξέπραξε τὴν ἐλπίδα ὅτι εἰς «Φιλίππους ὄψεται» αὐτόν. Ὁ Δισραέλης, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδας ἤδρευεν ἐν τῇ Βουλῇ, ἐπελάβετο τῆς εὐκαιρίας ὅπως παλαίσῃ κατὰ τοῦ Ὁ Κοννέλλ τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 7 Δεκεμβρίου 1838, κατὰ τινὰ συζήτησιν περὶ χρηματικῶν ἐράνων διοργανωθέντων ὑπὸ τῶν Οὐίγων καὶ τῶν ῥιζοσπαστικῶν πρὸς υποστήριξιν τῶν προτεσταντικῶν καὶ καταπολέμησιν τῶν καθολικῶν ἐκλογῶν ἐν Ἰρλανδίᾳ. Μετὰ σφοδρῶτα τὴν ἀγόρευσιν τοῦ Ὁ Κοννέλλ, ἠγέρθη ὁ Δισραέλης, ὅστις τότε ἔνεκα τῶν ἐπιδεικτικῶν αὐτοῦ δημοσίων ἐνεργειῶν ἔθεωρεῖτο ὡς ἀγύρτης καὶ οὐδὲν πλέον. Εἶχε δ' ὄψιν ἀσυνήθη, πρόσωπον ὠχρότατον, ὀφθαλμοὺς μέλανας, καὶ μακρὰν οὐλὴν κόμην, καὶ ἐνδυμασίαν πολὺν παραξένον συνισταμένην ἐκ πρασίνου ὑπενδύτου κεκοσμημένου διὰ χρυσῶν ἀλύσεων, καὶ μέλανος λαίμοδετου ἄνευ περιλαϊμίου. Ἡ Βουλὴ μόλις συνεικράτει τὸν γέλωτα καὶ προτοῦ ν' ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν αὐτοῦ

ὁ Δισραέλης· καὶ ὅτε ἐν προομιῳ ἐξητήσατο τὴν ἐπιείκειαν, ἣν παρέχει ἡ Βουλὴ εἰς πάντα τὰ νέα μέλη, καὶ ἧς ὑπέσχετο νὰ μὴ κάμῃ κατὰχρησιν, ἀντήχησαν ἀμέσως εἰρωνικὰ «Ἀκούετε! ἀκούετε!» Ἐβῆθς δὲ μετὰ τοῦτο ὁ Δισραέλης ἐπέστη πικρότατα κατὰ τοῦ ἀξιοτίμου καὶ λογιωτάτου ἐκ Δουβλίνου βουλευτοῦ (τοῦ Ὁ Κοννέλλ), καὶ ἀπεκάλεσε τὴν προηγηθεῖσαν ἀγόρευσιν τούτου «ῥητορικὸν συνονθύλευμα». Ἡ Βουλὴ ἀπεκρίνατο εἰς ταῦτα διὰ γελῶτων μυκτηριστικῶν. Ὁ τότε ἐν τῷ κολοφῶνι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ διατελὼν ἐθνικὸς ἦρως τῶν Ἰρλανδῶν ἐκάθητο ἀπέναντι τοῦ παρατόλμου ἀγορητοῦ καὶ ἐκάγχαζε πλατύτατον, ἐνῶ ἡ φρονιὰ αὐτοῦ, ὁ οὐλαμὸς τῶν Ἰρλανδῶν βουλευτῶν, ἤρχιστε λυσσῶδῶς θορύβους, συριγμοὺς, γέλωτας, ποδοκροτήματα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐξαναγκάσωσι τὸν ἀγορεύοντα, ὅπως κατέλθῃ τοῦ βήματος, ἀλλ' ἐν τῇ συνεχείᾳ τοῦ λόγου αὐτοῦ ὁ Δισραέλης ἐποίησατο χρῆσιν ἀποστροφῶν ἀκαταλληλοτάτων καὶ χειρονομιῶν ἀναρμόστων, ὥστε οἱ γέλωτες ἠύξανον ἐν ἐκάστῃ φράσει αὐτοῦ. Αἱ κατὰ τῶν Οὐίγων κατηγορίαι διήγειραν καγχασμοὺς, ὅτε δὲ τέλος κατήγγειλε τὸν Οὐίγον ὑπουργόν, ὅτι ζητεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἰρλανδίαν, καὶ νὰ δεσμεύσῃ τὴν Ἀγγλίαν κλειῶν αὐτὴν διὰ τῶν κλειδῶν τοῦ Ἁγίου Πέτρου, δὲν ἐδυνήθη πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀγόρευσιν αὐτοῦ, ἐκαμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιτεινομένου θορύβου καὶ τῶν γελῶτων. Ἐνῶ δὲ μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς διετήρει τὴν ἀταραξίαν αὐτοῦ, τότε τὰ ἔχασε. καὶ ἀτενίσας ἀσαρκάμυκται τινὰς τῶν γελώντων ἀντιπάλων αὐτοῦ, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας καὶ εἶπε μετὰ φωνῆς βροντώδους καὶ σχεδὸν φοβερᾶς : «Ὀὐδαμῶς ἐκπλήσσομαι ἐπὶ τῇ γινομένῃ μοι ὑποδοχῇ. Πολλάκις »ἐπεχείρησα πολλὰ καὶ πάντοτε ἐπέτυχον τελευταῖον. Νῦν κατέρχομαι τοῦ βήματος· θὰ ἔλθῃ ὅμως χρόνος καθ' ὃν θὰ μὲ ἀκούσητε!». Ἐκάθησε δὲ πνιγόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῶν μυκτηριστικῶν γελῶτων, παρέχων παρήγορον παράδειγμα εἰς τοὺς περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν ἀμφιβάλλοντας νεκροὺς ῥήτορας.

Ἦν Αἰ ἐν ὅλῃ τῇ Γαλλίᾳ ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες συμποσύνται εἰς 1,800, ἧτοι μία ἐπὶ 20 χιλ. κατοίκων, ἐνῶ ἐν Ἑλβετίᾳ μία ἐφημερίς ἀναλογεῖ πρὸς 1,700 κατοίκους. Ἐν Παρισίοις ἐκδίδονται 463 ἐφημερίδες, ὧν αἱ 70 εἰσὶ πολιτικαὶ καὶ ἡμερησῖαι.

Εἰς ἀναμνηστικὴν

## ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς βλαπτόμενον.

Τὴν κεφαλὴν βάπτει, γῆρας δὲ σὸν οὔποτε βάψει, οὐδὲ παρειῶν ἐκτανύσεις βυτίδας.  
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλῃττε, ὥστε προσωπεῖον, κοῦρὶ πρόσωπον ἔχειν.  
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστὶ. Τί μέναι; Οὔποτε φῶκος καὶ ψιμύθος τεύξει τὴν Ἐκάθην Ἑλένην.  
(Λουκιανός).